

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

РАДА ЦЕРКОВ ЗАКЛИКАЄ НАДАТИ УКРАЇНІ F-16 ТА ІНШІ ЗАСОБИ ЗАХИСТУ ВІД РОСІЙСЬКИХ РАКЕТНИХ АТАК

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій звернулася до міжнародної спільноти із закликом якнайшвидше надати Україні додаткові засоби протиповітряної оборони для захисту цивільного населення.

«Закликаємо весь вільний демократичний світ: допоможіть якнайшвидше захистити небо України від російських ракет і ударних дронів! Зволікання має велику ціну! Війна проти України – це не телевізійне реаліті-шоу, яке можна дивитися роками. А вже щодня росія безжалюбно знищує мирне населення та продовжує вчиняти геноцид на очах у цього світу. Тож ми маємо це зупинити негайно! Разом!».

Українські релігійні діячі наголошують, що з наближенням зимових холодів росія знову вдаватиметься до ракетних ударів, насамперед по об'єктах енергетики, як це було вже торік, намагаючись залишити українців без опалення й електропостачання посеред лютих морозів. Особливо це важке випробування для медичних установ і освітніх закладів.

«Майже кожна сім'я в будь-якому регіоні України перебуває в умовах виживання через російський терор мирного населення. Росія щодня здійснює геноцид українців за допомогою крилатих і балістичних ракет,

а також ударних дронів».

Тому Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій звернулася до США, Європейського Союзу, Великої Британії та інших країн НАТО із проханням надати Збройним Силам України сучасні засоби протиповітряної оборони.

У зверненні ВРЦіРО наголошується, що цивільне населення та критичну інфраструктуру України можуть врятувати такі комплексні системи захисту від повітряних атак, як Patriot, Hawk, Avenger (Сполучені Штати), NASAMS (Норвегія), IRIS-T (Німеччина), Stormer HVM 2 (Велика Британія), а також літаки F-16 з радарми для перехоплення ракет у повітрі.

Нагадаємо, що протягом 2022 року Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій неодноразово зверталася до міжнародної спільноти з закликом допомогти «закрити українське небо» від російської авіації, балістичних і крилатих ракет, а також дронів-камікадзе.

ІРС.

ЗВЕРНЕННЯ

ДО МІЖНАРОДНОЇ СПІЛЬНОТИ ПРО НЕВІДКЛАДНУ ПОСТАВКУ ДОДАТКОВИХ ЗАСОБІВ ПРОТИПОВІТРЯНОЇ ОБОРОНИ ДЛЯ УКРАЇНИ

ДАЙ, БОЖЕ, НАМ ЦЕ ПОБАЧИТИ

Ніколи раніше стільки не молився і не дякував Господеві за Збройні Сили України, як за останні два роки. Треба було пережити й побачити російське військово-насильство і кричущі злочини, щоб почати інтенсивніше молитись.

Найважча думка свердлить мозок – чимало захисників не повернуться... Це боляче, гірко й катастрофічно. І я не перестаю дякувати Богові за їхню жертву і дякувати їх родинам. Втрата кожного життя – це тисячі й тисячі збережених... Потіш, Боже, їхніх рідних.

На день захисників і захисниць молюся про продовження чуда Божого і звільнення всіх сіл і міст України! І дай, Боже, нам це якнайшвидше побачити.

Микола РОМАНЮК.
Пастор.

МАСОВИЙ ВІДТІК УКРАЇНЦІВ ОСЛАБЛЮЄ НАЦІОНАЛЬНУ БЕЗПЕКУ

Масовий відтік українців після початку військових дій стає серйозною проблемою національної безпеки, заявив народний депутат Михайло Цимбалюк.

Ситуація з відтоком населення в Україні набуває критичного характеру. Михайло Цимбалюк, народний депутат, вважає, що понад 12 млн українців вже покинули країну,

що негативно позначається на економіці та національній безпеці.

«Чим довше триватиме війна, тим складніше буде людям повертатися», – коментує він.

За словами Цимбалюка, масовий відтік українців може призвести до дефіциту робочої сили й вплинути на економічний розвиток.

«Я не виключаю, що можуть з'явитися мігранти, які не вибагливі до рівня оплати», – додає парламентар.

Він також наголошує на необхідності створення державного органу,

який буде займатися питаннями повернення українців. «Інакше ми втрачаємо ідентичність як нація».

Проблема масового відтоку населення не може залишатися без уваги держави. Створення спеціалізованого органу для розробки програми повернення українців та дієві заходи з підтримки економіки й національної безпеки – першочергові завдання для влади. Ситуація є викликом для всієї країни й вимагає негайних дій.

РБК.

ВІРА ДИВИТЬСЯ ВГОРУ

Страх дивиться назад. Тривога роззирається навколо. Віра – дивиться вгору. Стан скількох співвітчизників сьогодні характеризують перші два речення? Війна, якої ми не хотіли, забирає людські життя, руйнує домівки, розлучає рідних. Люди не лише втрачають найцінніше. Вони гублять упевненість в усьому.

Серця українців охоплюють страх, тривога за себе і близьких, і неймовірно важко за таких обставин мати віру розміром хоча би із гірчице зернятко.

Це природно, і це легко зрозуміти. Але знаєте, що? Справжня віра народжується тоді, коли особливо важко, коли боляче до надриду душі. Про це свідчить життєвий досвід людей, яких можна назвати героями віри. Прочитайте історії апостола Павла та інших апостолів. Прочитайте історії вірян, котрі терпіли переслідування за часів Нерона. Послухайте тих, хто пережив репресії, торттури, голод, війну за комуністичних часів. Тих, хто вистояв. Саме важкі й навіть трагічні обставини змусили всіх цих людей не дивитися назад, не роззиратися навколо, а спрямовувати погляд вгору. Тобто вірити. Вірити в

епіцентрі вогненного випробування, а не на спокійних хвилях легкого, багатого, ситого життя.

В епіцентрі кровопролиття і хаосу ми бачили безліч свідчень Божої любові та підтримки. Про це говорили навіть ті, кого досі важко було назвати віруючими.

Це ще один доказ: Господь – там, де найважче. І віра саме в такого Бога – Ісуса Христа, Який був в епіцентрі страждання на хресті і Який сьогодні з нами, – допомагає дивитися вгору.

РАЙ: ЧИ МОЖНА ТУДИ ПОВЕРНУТИСЯ

СТОР. 3

«ЯК І МИ ПРОЩАЄМО
ВИНУВАТЦЯМ НАШИМ»

СТОР. 4

СУМНІВИ ЩОДО ЗАГРОБНОГО ЖИТТЯ

СТОР. 5

БОЖИЙ ПОРЯДОК
ДЛЯ СІМ'І

СТОР. 6

"Говорю вам, що так само на небі радітимуть більш за одного грішника, що кається, ніж за дев'яносто і дев'ятьох праведників, що не потребують покаєння!.." (Луки 15:7).

ЩЕ РАЗ ПРО ГАЗ...

Реформаторська суєта – це в багатьох випадках просто суєта і шулерство. Беззмівна порожняча. Якщо ви підозрюєте, що зі словом «реформа» вам підсувають щось мутне або просто неефективне, то, швидше за все, так і є.

Тому поговоримо про газ – про сам газ і про його транспортування й розподіл. Як ви пам'ятаєте (а точніше – не пам'ятаєте), 2015 року всі українські облгази під примусом і приводом реформ зобов'язали розділитися на дві компанії. Наприклад, був «Київоблгаз», а після розділення виникло ще ТОВ «Київоблгаззбут». І так – у більшості областей. Одна компанія продає газ. Інша транспортує і доставляє газ своїми трубами.

Усе це в медіа подавалося як вимога Єврокомісії в рамках імплементації Україною так званого Третього енергопакету.

І от – розділили.

Але минулого року «Нафтогаз», користуючись своєю монополією становити, вирішив витіснити всі «збути» і насильно понад 90% всіх приватних споживачів газу перевів на себе. «Нафтогаз» просто відмовився

продавати всім обласним «збутам» свій газ. Таким чином вже кілька років всі українці платять за газ не «облгаззбутам», а напряму «Нафтогазу».

Станом на сьогодні «Нафтогаз» поглинув майже всі «облгази». Споживачі отримують повідомлення такого змісту: «Створення монолітної газорозподільної системи – це одна з центральних цілей Групи «Нафтогаз». І далі – перелік облгазів, які вже приєдналися до «Нафтогазу». Тобто все більше труб по всій країні в буквальному сенсі переходять у власність

«Нафтогазу».

«Створюємо монолітну систему», – кажуть вони. А ми всі думали, що реформа це навпаки – руйнувати монолітні системи і будувати ринок з різними продавцями і постачальниками. «Ахрана, атмена!». Знову – «монолітна система».

До речі, відомий сервіс 104.ua, який обслуговував процес газорозподілу і обліку показників з лічильників, теж припиняє своє існування. Бо заважає «монолітній системі».

Отже, тривалий процес реформування системи продажу і розподілу газу в Україні з 2015 року, який ставив за мету повну децентралізацію і диверсифікацію продажу і транспортування газу в Україні, у підсумку завершився максимальною монополізацією геть всіх і всього в межах однієї групи компаній («Нафтогаз»). Такого рівня монополізації не було в Україні ніколи за всі роки незалежності.

Я зараз не даю оцінок, доречно така державна газова монополія чи ні. На мою думку, за нинішніх умов вона швидше виправдана, ніж ні.

Але годі забивати народу баки балачками про «реформи».

Ця конкретна газова реформа – повний провал. Вона фактично визнана непотрібною. Її скасували.

Але чомусь всі лобісти Третього енергопакету

зараз мовчать і не згадують про всі свої гасла і вимоги 2015-2020 років.

І така ж доля – доброї половини «реформ». Спочатку шум, галас, конференції, виступи в медіа, політика, бюджети на реформи. А потім тихо зливаємося, бо вийшла нісенітниця.

От як з газом. «Реформу» провели. виявилося, що в підсумку це непотріб, який погано працює. Повернули назад монополію, зробили її ще жорсткішою. Але промоутери цієї так званої реформи – євробюрократи і їхні агенти в Україні – ні пари з уст. Головне – видимість діяльності і освоєння бюджетів, виділених на реформи.

Тому наші рекомендації:

– припинити збуджуватися на слова «реформа» і «реформування»;

– якщо щось реформувати, то винятково тому, що ми тут, в Україні, самі дійшли висновку, що це потрібно, так краще, а не тому, що так сказали у Брюсселі чи Вашингтоні.

Ефективний україноцентризм має стати фундаментальним принципом побудови нашої держави. Рекомендації і пропозиції вислуховуємо і розглядаємо, але рішення ухвалювати винятково з урахуванням власних національних інтересів і особливостей.

Руслан КУХАРЧУК.

Голова Асоціації «Новомедіа».

РОСІЯ ПЛАНУВАЛА ВИКЛИКАТИ ГОЛОД В УКРАЇНІ У ТРИ ЕТАПИ, ПІСЛЯ СВОГО ВТОРГНЕННЯ

Така інформація появилася в статті The Guardian і перебуває на доказовій базі правозахисників та прокурорів для МКС.

Правозахисники та юридична компанія Global Rights Compliance активно співпрацюють з українськими прокурорами. Мета цієї співпраці – зібрати достатньо доказів для Міжнародного кримінального суду щодо використання росією голоду як зброї війни.

Ще в березні цього року МКС видав ордер на арешт Володимира Путіна за злочини проти гуманності. Тепер юристи прагнуть

довести його причетність до спроби спричинити голод в Україні.

Старший юрист компанії Юсуф Хан підкреслив, що російська сторона почала використовувати голод як військову тактику одразу після початку війни. Це підтверджується загибеллю цивільних при обстрілі черги за хлібом у Чернігові 16 березня 2022 року.

Інша важлива частина стратегії

росії – знищення інфраструктури та запасів продовольства. «Якщо ви руйнуєте життєво важливі об'єкти для населення, ваші дії є навмисними», – говорить Хан.

Серед уже задокументованих інцидентів – згадана раніше загибель 20 мирних жителів у Чернігові рано-вранці 16 березня 2022 року, коли російські осколкові бомби вибухнули біля супермаркету в місті, де українці стояли в черзі за хлібом і продуктами.

Слідчі також зосереджені на облозі Маріуполя, додав Хан. Постачання продовольства до міста було припинено, а коридори гуманітарної допомоги заблоковані або розбомблені, через що зневіреним і голодним цивільним людям було дуже важко або неможливо втекти.

Друга фаза включає знищення запасів їжі та води, а також джерел енергії по всій Україні під час бойових дій, які адвокат назвав «об'єктами,

необхідними для виживання цивільного населення».

Ці атаки, стверджує Хан, були «злочинами не результату, а злочинами з наміром», бо «якщо ви вивозите об'єкти, які потрібні цивільним особам, наприклад, енергетичну інфраструктуру в розпал зими, ваші дії є передбачуваними».

Такі міста, як Миколаїв на півдні, залишилися без питної води на початку конфлікту після того, як російські війська захопили насосну станцію, що її постачала. Решта мешканців були змушені поклатися на воду, яку доставляли шодня, щоб вони могли безпечно пити та митися.

Третій елемент – спроби росії запобігти експорту українського продовольства. «Ми бачили, як росія атакувала зернові комплекси на Дунаї та грала м'язами в Чорному морі», – пояснює Хан, посилаючись на повідомлення українських чиновників про те, що наприкінці липня та на

початку серпня було знищено 270 000 тонн продуктів харчування.

Свіжі звинувачення в тому, що росія намагалася заморити голодом українців, особливо емоційні у світлі історії двох країн: у 1932-33 роках мільйони померли від голоду під час Голодомору, примусового голоду, спричиненого радянським урядом Йосипа Сталіна.

За словами українських чиновників, у результаті військових дій було знищено 270 тисяч тонн продовольства. Юристи стверджують, що Путін може нести відповідальність за ці дії як ініціатор або через неконтрольованих підлеглих.

Зібрані докази є кроком до формування звинувачення проти російської сторони на міжнародному рівні. Це питання стоїть особливо гостро в контексті воєнних злочинів та порушень міжнародного права.

slovoproslovo.info.

НЕ ЗДАВАЙТЕСЯ!

Як служити іншим, коли немає сил на себе?

Нинішнє життя вимагає більше поклатися на Бога, ніж на себе.

Втома та каламбур емоцій можуть затьмарити будь-які добрі спонукання в нас. Саме тому ми не повинні служити зі своїх сил, але знаходити підживлення у Бозі.

Дух Святий здатний давати надприродні сили благовістити, служити та підбадьорювати інших навіть у моменти особистого розпачу.

У служінні Ісуса була схожа ситуація, коли Він дізнався про смерть Івана Хрестителя: «Почувши це, Ісус відплив звідти човном у безлюдне місце й усамітнівся. Вийшовши, [Ісус] побачив багатьох людей, змилювався над ними і оздоровив їхніх хворих» (Матвія 14:12-14).

Попри емоційне потрясіння Ісус здатний був послужити цілому натовпу – це була робота Духа Святого через Нього.

Але щоб такий принцип працював і у нашому житті, не дозволяймо бажанню послужити всім завдати шкоди нашому особистому зв'язку з Богом. Не хефуймо молитвою і читанням Божого Слова.

Просімо підтримки

Зараз життєво необхідно говорити прямо і не соромитися просити допомоги. Знайдіть людей, які можуть послужити вам духовно і допомогти фізично. Якщо ви багато віддаєте, вчіться і приймати.

«Допомагайте одне одному долати життєві перешкоди, і так ви виконуватиме Закон Христовий» (Галатів 6:2).

Робіть паузи

З Божою допомогою ми здатні служити попри втоми. У таких випадках ми навіть відчуваємо, як ніби відкриваються резервні ресурси, приходить радість та задоволення. Однак...

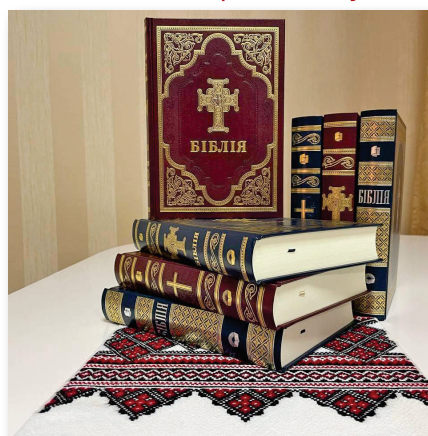
Якщо ви знаходите себе у стані емоційного оніміння – це тривожний дзвіночок. Якщо ви вже якийсь час не відчуваєте нічого і служите просто «на автоматі» – візьміть час для відпочинку.

Відпочиньте фізично, скоригуйте свій духовний фокус, перегляньте свої цінності. Не засуджуй себе за відпочинок – ви все ще людина, і ваш ресурс обмежений. Бог створив вас, і Він знає про ваші слабкості.

Насамкінець наголосимо: Бог бачить кожен момент, де ви жертвували собою, щоб послужити іншим, і Він винагородить вас за це. У Нього все враховано, і Його нагорода перевершить ваші уявлення. Не здавайтесь.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД МАЄ УКРАЇНСЬКУ БІБЛІЮ!

28 вересня 2023 року в соборі Святої Софії відбулася історична подія – Українське Біблійне Товариство презентувало Сучасний переклад Біблії з девтероканонічними книгами. Ця подія стала кульмінацією багатолітньої праці перекладачів, редакторів, мовознавців, вітчизняних та закордонних учених-біблеїстів.

Попри всі виклики жакливної війни завершено довгоочікувану, надважливу, епохальну справу перекладу Біблії сучасною українською мовою.

Слова вдячності та привітань звучали від представників державної влади та

державних інституцій, очільників і представників Церков, інших почесних гостей.

«Здійснення сучасного перекладу Біблії було одним із основних завдань Українського Біблійного Товариства від моменту його заснування. Ця подія – особливий момент для кожного християнина та співгромадянина, який цікавиться духовною та культурною спадщиною нашого народу», – каже єпископ Олександр Бабійчук, генеральний секретар УБТ.

А ще це потужний удар по сатанинській ідеології «руського мира» в церковному середовищі.

Український народ має українську Біблію!
Юрій КУЛАКЕВИЧ.
Директор Департаменту зовнішніх та міжнародних зв'язків УЦХВС.

РАЙ: ЧИ МОЖНА ТУДИ ПОВЕРНУТИСЯ

Рай. Безмежне, досконале і водночас таке просте людське щастя – кожна мить життя, постійно, вічно. Але де шукати цей рай? І чи може людина взагалі колись по-справжньому бути щасливою – назавжди? У ранньому дитинстві будь-яка дитина, захищена від суворого світу любов'ю батьків, живе немовби в раю. Її люблять, вона любить у відповідь, і перед нею – усе життя, усі горизонти земних радощів.

Але рано чи пізно дитячі мрії стикаються з реальністю – і образ вічного щастя починає тьмяніти. Виявляється, і райські поля з часом вицвітають. Рік за роком людина робить відкриття: птахи кидають своїх пташенят, найсильніші тварини вбивають тих, хто дещо слабший, а люди не люблять одне одного. І рано чи пізно ми стикаємося з тим, що вже назавжди розбиває образ раю на друзки, – смертю, порівняно з реальністю якої будь-які мрії про рай здаються лише наївною втечею від реальності.

Але щось усередині продовжує твердити: щастя – є. І нехай вже ніхто не пам'ятає і не знає, що ж таке рай, але про дещо ми можемо здогадуватися. Адже не може ж бути, щоб людина була створена не для радості.

Слово всіма мовами

Починаючи розмову про те, чи існував колись і десь втрачений рай, слід відразу сказати (хоча це здаватиметься дивним), що ідея про нього

– не власне християнська. Про існування місця і часу, де люди колись давно були щасливими, можна прочитати в міфах і оповідях практично будь-якого народу землі. Навіть у прадавній шумерській міфології за три тисячі років до Різдва Христового зустрічаються згадки про те, що колись «всяка річ була досконала» («Епос про Гільгамеш»), і в цьому прекрасному раю, в якому жили люди, «ніякий лев не вбиває, ніякий сторож не відносить ягняти» (міф про Дильмуна). Подібні уявлення можна зустріти практично скрізь – багато стародавніх цивілізацій залишили нам схожі спогади про втрачений рай. Можна навіть сказати, що не звертати уваги на ці спогади – означає просто ігнорувати хоч скількись відому нам культурну дійсність.

Так, ніхто точно не знає, яким був цей рай, але про те, що він точно був, можна почути в будь-якому куточку землі. Або ж доведеться припустити, що всі стародавні поголовно

були відірваними від реальності фантазерами.

Приміром, у слов'янській традиції рай – це певне дивовижне і світле місце за межами відомого світу, майже потойбічне. Та і сама пам'ять про нього – відблиск якоїсь іншої реальності, і в цьому сьайві по той бік життя місця для пекла немає. Антонімом втраченому раю служить не пекло після смерті, а просто звичайне людське життя, повне хвороб і трудів. Адже воно саме по собі вже майже тяжке для тих, хто пам'ятає про рай. А пекло – це вже певне «доповнення» до землі, звичайного місця страждань, і житло підземних богів, пов'язаних із смертю.

До речі, слова «пекло» і «геєна» слов'яни прямо запозичили з грецької і єврейської культури (відповідно, мається на увазі Аїд з міфів Еллади і долина Еном біля Єрусалиму, в якій колись приносилися вогненні людські жертвопринесення).

А саме по собі українське слово «рай» індоіранського походження і буквально означає «щастя». Схожі слова в інших мовах можуть нести різний сенс – «скарб», «багатство», «дар, володіння». Образ зрозумілий. Рай – це щастя в усій повноті, безцінний дар, який був вручений людям. Але хто вручив цей дар і хто забрав його в людей? І чи можна його повернути?

Любов дає імена

Якщо спробувати знайти відповідь у Біблії, то можна зробити один дуже важливий висновок: рай не лише був втрачений, але і його можна набути знову. Причому набутий рай – це щось вище, ніж рай втрачений; навіть описати майбутнє блаженство людини в раю достеменно неможливо, оскільки в мовах людей просто немає для цього відповідних слів.

На жаль, іноді люди вважають, що оскільки біблійні уявлення про рай перекикаються з найдавнішою на землі шумерською міфологією, то і Біблія – це лише збірка міфів, «християнська міфологія». Саме через таке ставлення до тексту Священного Писання один із найнезрозуміліших сюжетів Біблії – це саме розповідь про рай і перших людей, Адама

і Єви. Як не парадоксально, її так часто цитували у світовій літературі і так сильно спрощували в спробі пояснити її сенс, що майже абсолютно перестали розуміти.

Отже, якщо говорити про Біблію, то в ній написано: насадив Господь Бог рай в Едемі на сході, і помістив там людину, яку створив (Буття 2:8). Цікаво, що згадане тут певне місце «Едем», яке Книга Буття умовно розташовує між Тигром і Євфратом, у районі верхньої Месопотамії, схоже, має відповідність у «сусідній» шумерській мові, в якій слово eden означає «рівнина, степ». А слово «ган» в єврейському тексті Біблії, яке переклали зрозумілим для всіх слов'янських народів словом «рай», означає просто «сад». До речі, при перекладі Книги Буття на грецьку слово «ган» було передане як «парадейос» (звідси «рай») – що теж означає «звідусіль захищене місце, сад» і є запозиченням із давньоіранської.

Іншими словами, про те, що рай, батьківщина людини – місце, спеціально відокремлене від світу, освячене, свідчать самі терміни, які є в багатьох мовах. З сенсу цих слів можемо зробити висновок, що, за уявленнями стародавніх, хоча людині і був вручений весь світ, але особливу частину цього світу Бог виділив для неї як своєрідний сад – що повністю перегукується з біблійним текстом.

І найголовніше, що відбувалося в цьому раю з першими людьми, – це постійне спілкування з Отцем. Вони могли чути голос Господа Бога, який ходить у раю «під час прохолоди дня» (Буття 3:8). Він був поруч, говорив з ними Сам, а вони могли Його чути! Можна лише здогадуватися, якими щасливими були Адам і Єва на зорі людської історії, у світі, в якому усе дуже добре (Буття 1:31). Це була ще не релігія – адже релігією ми називаємо пошуки Бога, спроби відновити з Ним втрачений зв'язок. Ні, це було саме життя з Богом. А це в дар Своїм юним створінням Бог вручив весь світ і заповів: «Плодіться й розмножуйтеся, і наповніть землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на

землі!» (Буття 1:28).

Але що означає «панувати» і як людина мала обробляти і оберігати (див. Буття 2:15) сад Едемський? Тут уява іноді малює ідилічну картинку, на якій перші люди натхненно орють землю і прополюють грядки, а в перервах лежать в оточенні левів і диких зайців. Але навряд чи копання городу або гра з тваринами – це межа тієї радісної творчості, що була доступна людям у раю. Насправді можна припустити, що служіння Адама і Єви полягало зовсім в іншому.

Книга Буття каже, що людина дала імена всьому живому, усім тваринам і птахам, яких привів до неї Бог. «Це робить Бог, щоб показати нам велику мудрість Адама. Втім, це робиться не для того тільки, щоб ми бачили мудрість його, але і для того ще, щоб у даванні імен видно було знак володарювання», – пише святий Іван Золотоуст.

Ми і нині даємо імена найдорожчим і найулюбленим домашнім вихованцям, але в раю кожен тварин, кожне маленьке звірятко були для людей особливими, унікальними. Отже, Біблія просто нагадує нам: відносини людини і світу були задумані як стосунки любові, а не тільки влади. Для Адама і Єви усе живе навколо носило особисті імена, бо їх любов наділяла створений світ сенсом.

Але чому нині уявити собі міру любові перших людей, описану в Біблії, ми можемо лише умоглядно? Можливо, наші найщасливіші і найбезтурботніші дитячі спогади наче «нагадують» нам про ту нескінченну радість, яку знали перші люди. А потім як ми не шукаємо цю радість у своєму житті, знайти її не вдається. Здається, щастя вже так близько – але раптом усе немов розсипається, і пошуки втраченого раю починаються спочатку. Можливо, люди просто шукають не там?..

Книга Буття свідчить, що і любов, радість, щастя, і взагалі одне одного Адам і Єва прийняли в дар від Бога, від люблячого Отця.

Він і досі хоче дати всім цей дар. Та чи приймаємо його ми?

Катерина МУТОВІНА.

КОРОБОЧКИ І КЛУБОК ВІРУВАННЯ І ГРОШІ

Мозок чоловіка складається з так званих коробочок, відокремлених одна від одної. При виникненні будь-якого питання чоловік звертається до конкретної коробочки, що відповідає за нього, і вирішує його. Потім складає все назад і ставить коробочку обережно на те ж місце, звідки її взяв.

Мозок жінки – наче клубок ниток. У ньому настільки все пов'язано, що при вирішенні одного питання, впливає інше, а за ним ще і ще. Саме тому жінці часто важко зупинитись, адже є стільки всього, що ще треба сказати.

Чоловік не запам'ятовує деталі. Він ділить інформацію на важливу і не важливу. Першу запам'ятовує, другу – просто забуває. Тому часто на питання про перше побачення хлопець відповість, що воно було чудовим. Але він зовсім не пам'ятає, у що була вдягнута дівчина, про що спілкувались, яка була погода тощо.

Особливість будови жіночого мозку допомагає їй пам'ятати все до дрібниць. Кожну подію жінки переживають емоційно, і саме це посилює можливість запам'ятовувати. Саме тому подія кількарічної давності у пам'яті жінки наче відбулася вчора. Вона може згадати все. Кількість згаданого прямо пропорційна тому, чи

сподобалось те, що відбувалось. Жіночий мозок постійно обробляє інформацію. Причина криється в будові (клубок). Необхідно постійно отримувати інформацію пов'язувати з тією, що вже є, а для цього потрібен час.

У мозку чоловіка є одна таємна коробочка, всередині якої зовсім нічого немає. Вона порожня. Це дозволяє чоловіку, якщо треба, ні про що не думати. Нашою улюбленою справою є риболовля, де можна ні про що не думати і просто у тиші відпочивати. Саме тому чоловіка можна побачити з бездумним виразом обличчя перед телевизором, із пультом у руках, що перемикає канали, вже третє коло безперестану.

Відповідно до попередніх пунктів, чоловік переносить стрес у мовчанні, занурившись у свою улюблену пусту коробочку. І коли жінка дістає його своїми запитаннями, він намагається або приховати свій стан, або втекти з дому, аж поки не заспокоїться.

Жінка натомість у стресовій ситуації мовчати не може, їй треба виговоритись, інакше мозок просто лусне від кількості думок і припухне. Якщо чоловік не готовий стати її «вухами», то вухами стають подружка, мама, або просто інший чоловік.

Коли чоловікові треба висловитись, він використовує для цього мало слів. Просто відкриває відповідну коробочку і говорить стосовно вибраного питання. Усі слова мають те значення, яке мають.

Жінка ж використовує багато слів. Часто заторкуючи другорядні питання. Слова при цьому можуть мати зовсім інше значення. Завдяки особливостям свого мозку жінка багатифункціональні і можуть робити кілька речей одночасно, не втрачаючи ефективності в кожній з них. Це велика перевага жінок над чоловіками. Прикро тільки одне – жінки забувають, що багатифункціональними є тільки вони.

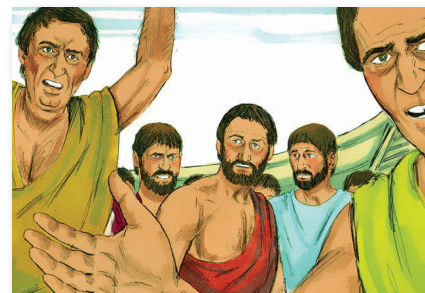
Чоловік може робити ефективно тільки одну справу за один раз. І коли жінка повідомляє чоловікові важливу інформацію під час того, як він вже щось робить (будь-що, навіть просто дивиться телевизор), її можуть просто не почути.

Володимир БОРОДІЙ.

«Бо один золотар, Дмитро на ім'я, що робив срібляні Артемідині храмки, та ремісникам заробіток чималий давав, згромадив він їх і ще інших подібних робітників, та й промовив: Ви знаєте, мужі, що з цього ремесла заробіток ми маємо. І ви бачите й чуєте, що не тільки в Ефесі, але мало не в усій Азії цей Павло збаламутив і відвернув багатенно народу, говорячи, ніби то не боги, що руками пороблені. І не тільки оце нам загрожує, що прийде зайняття в упадок, а й храм богині великої Артеміди в ніщо зарахується, і буде зруйнована й велич тієї, що шанує її ціла Азія та цілий світ» (Дії 19:24-27).

Причиною заворушень був той факт, що люди перестали купувати копії храму Артеміди, які він виготовляв, а це негативно відбилося на його власному добробуті і на добробуті інших ремісників. Ясна річ, кому яке діло до твоїх фінансових невдач? Хіба що повтішатися чужим горем (люди, зазвичай, саме такі), але в згаданому випадку над цілим містом нависла небезпека фінансової скрути, через що заклик Дмитра знайшов такий відгук у серцях слухачів, що вони, «коли розпізнали, що юдеєнин він, то злилися всі в один голос, і годин зо дві гукали: Артеміда ефеська велика!» (Дії 19:34). Але це їм не допомогло, бо слово Господнє «росло та зміцнялося» (Дії 19:20).

Який урок, а точніше, уроки, можна отримати з цієї біблійної історії? Віра в Спасителя збагачує людину не тільки духовно, але і фінансово, допомагаючи їй не витратити власні кошти на марних ідолів. І стосується це не тільки рукотворних

ідолів, але і шкідливих звичок, які буквально поневолюють людей, примушуючи їм служити.

Це, між іншим, чітке спростування закидів скептиків, які вважають, що вчення Христове – лише черговий спосіб виманювати в довірливих людей гроші.

Утім, Христове вчення може зробити людину і банкрутом, як це сталося у випадку Дмитра, проте винним у цьому був лише він: не можна заробляти, обманюючи людей. Господь все одно зробить все таємне явним, і кожен збере відповідно до того, що посіяв (див. Галатів 6:7-8).

ВІРУЮ

«ЯК І МИ ПРОЩАЄМО ВИНУВАТЦЯМ НАШИМ»

У проханні: «І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим» існує заперечення. Виходить, що моє власне прощення залежить від того, як я прощаю своєму винуватцеві. Яке ж це прощення по благодаті, якщо воно умовне, бо я можу бути прощений, тільки прощавши тому, хто згрішив проти мене?

Тут треба брати до уваги те, чому навчає нас про прощення усе Писання, а не якась його частина. У 18-му розділі Євангелія від Матвія Христос навів прекрасну притчу про прощення. А спонукало Спасителя розповісти цю притчу питання Петра: «Петро приступив тоді та запитався Його: Господи, скільки разів брат мій може згрішити проти мене, а я маю прощати йому? Чи до семи раз? Ісус промовляє до нього: Не кажу тобі до семи раз, але аж до сорока дев'яти раз по семи!» (Матвія 18:21-22). Тобто 490 разів! Після цього Христос розповів про якогось царя, який вирішив звести рахунки зі своїми рабами. Один із них був винен йому десять тисяч талантів (приблизно 18 мільйонів американських доларів). Раб не мав таких грошей і почав благати царя відтермінувати йому борг. І государ змілосердився і прощав йому увесь борг.

І як повівся цей прощений раб? Один з його товаришів був винен йому сто динаріїв – це приблизно 25 доларів; знайшовши його, він узяв його за горло і почав душити. А той благав: «Потерпи мені, і я віддам тобі», – але раб не захотів чекати і посадив його до в'язниці.

Що хотів сказати Христос цією притчею? Він пояснив, який великий борг прощений кожному з нас порівняно з тим боргом, який, можливо, хтось нам винен. «Петре, – каже

Господь. – Якщо тобі і доведеться прощати своєму братові Андрієві хай навіть 490 разів на день, то це ніщо порівняно з тим боргом, який простив тобі Отець твій Небесний». Тому коли я кажу: «Прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим», то цим показую, що я – прощений.

Зверніть увагу, тут не сказано про те, що наше прощення іншим людям є основою Божого прощення нам самим. Бог прощає нам не за якимись нашими заслугами. Наше прощення винним проти нас слугує лише видимим вираженням того, що нам простив Бог, причому простив дуже велику провину. Тому ці слова – не умова, а доказ нашого синівського статусу, який ми маємо в Христовому прощенні на хресті.

Якщо ми кажемо, що Бог простив нам всі гріхи, а самі відмовляємо в прощенні іншим людям, які згрішили перед нами, тоді ми ніколи

самі не пережили прощення. Той, хто знає, що прощений і обмитий кров'ю Ісуса Христа, повинен прощати іншим. Він інакше не може вчинити. «Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших» (Матвія 6:14-15).

Дві умови для прощення

Що зробив зі своїм щойно прощеним рабом цей цар, коли дізнався про його небажання простити своєму боржникові? «Тоді пан його кличе його, та й говорить до нього: Рабе лукавий, я простив був тобі увесь той борг, бо просив ти мене. Чи й тобі не належало змілюватись над своїм співтоваришем, як і я над тобою був змілювався? І прогнівався пан його, і катом його видав, аж поки йому не віддасть всього боргу» (Матвія 18:32-34). Цар відправив раба до темниці, бо його справи свідчили

про те, що він не побажав жити по благодаті, хоча і прийняв її. Мати переваги благодаті може лише той, хто покладає на себе і її відповідальність. Злопам'ятний раб не побажав уподібнитися своєму хазяїну, хоча саме цього від нього і очікувалося.

Бог бажає дарувати Своє людям, які цінуватимуть його завжди. От чому Новий Заповіт визначає дві умови спасіння: покаяння і віру.

Звідки ми можемо знати, що умов спасіння тільки дві? Коли апостол Павло прощався з ефеськими пресвітерами, він говорив про це: «І служив Господеві з усією покірністю, і з рясними слізьми та напастями, що спіткали мене від юдейської змови, і нічого корисного я не минув, щоб його вам звістити й навчити вас прилюдно і в домах. І я свідчив юдеям та гелленам, щоб вони перед Богом покаюлись та ввірували в Господа нашого Ісуса Христа» (Дії 20:19-21). Він наголошує, що нічого не упустив. І далі каже: «Тому дня сьогоднішнього вам свідкую, що я чистий від крові всіх, бо я не вхилився об'являти вам усю волю Божу!» (Дії 20:26-27).

Отже, уся «воля Божа» полягає в тому, що наша довіра Йому і відчуття провини – усе, що потрібно мати, щоб отримати Боже прощення і любов.

Це дуже серйозне питання! Якщо ви не готові простити, то не маєте права просити собі прощення! Немає нічого дорожчого для Бога і ненависнішого для диявола, як наша готовність прощати.

Від того, які ми в цьому питанні, залежить, чи перемагає справа Божа в нашому житті, а чи зазнає поразки. Є вірні, які беруть участь у Трапезі Господній, але роками не розмовляють одне з одним. Тож визнаймо сьогодні цей гріх перед Господом, щоб молитви наші мали доступ до трону благодаті: «Отче наш, прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим».

МАЯК ІСТИНИ ЕМОЦІЙНА ЗРІЛІСТЬ

З приходом Гітлера до влади Церква Дітріха Бонхеффера, німецького пастора, богослова та антинацистського дисидента, – Німецька Євангелічна Церква – вступила у найважчий етап своєї історії. Під сильним впливом націоналізму багато протестантських лідерів і членів Церкви вітали підйом нацизму.

Бонхеффер був відомий своїм стійким опором нацистській диктатурі, включаючи відкриття протидію

програмі евтаназії та геноциду євреїв.

Про християнську атмосферу того часу він говорив: «Питання сьогодні полягає аж ніяк не в тому, чи можуть німецькі члени нашої громади і далі терпіти церковне поведіння з євреями. Обов'язок християнської проповіді сказати: ось Церква, де єврей і німець обидва стоять перед Словом Божим, і це показує, чи залишилася Церква Церквою, чи перестала нею бути».

Коли Гітлер розпочав свою агресивну політику в Німеччині, Бонхеффер почав навчати молоде духовенство у підпільній семінарії Фінкенвальді.

Залишаючись попри бурхливу мобілізацію у Німеччині, він пояснював свою позицію так: «У мене не буде права брати участь у відродженні християнського життя після війни, якщо я не поділю зі своїм народом

випробування цього часу».

У 1943 році Бонхеффер був заарештований через свою причетність до операції з порятунку євреїв.

Протягом двох років ув'язнення Бонхеффер проводив дні, пишучи листи, проповіді та книги, молячись і розмовляючи про Христа з усіма, кого зустрічав.

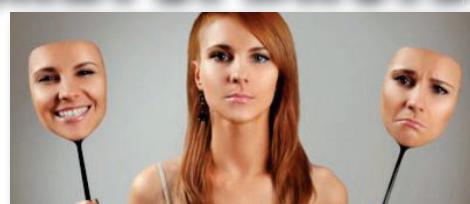
За місяць до звільнення концентраційного табору від нацистів Бонхеффера повісили.

Ось деякі з останніх слів, які він написав у своєму щоденнику: «Повні радості, ми можемо вірити, що був і є Той, Кому не чужі жодні людські страждання і Хто у глибокій любові здійснив наше викуплення».

Історія Дітріха Бонхеффера вчить, що навіть коли ми боїмося за своє життя, з Богом можливо здійснити своє покликання і навіть бути маяком істини для свого оточення.

Навіть коли розмиваються кордони і «в багатьох холоне любов», з Божою допомогою можна залишитися твердим у своїй вірі і тим самим залучити до цієї віри інших.

Емоційна зрілість дає можливість жити щасливо та усвідомлено. Але для цього потрібно засвоїти певні навички. Розглянемо їх.

Відповідальність. За себе, за своє життя, рішення, емоції, думки і все, що є в житті.

Емпатія. Вміння входити в резонанс з іншою людиною. Вміння відчувати її мотиви та емоції.

Сепарація – відокремленість від батьків. Сепарація часто відбувається у більш зрілому віці. Ви не намагаєтесь заслужити любов і схвалення батьків. Ви приймаєте їх такими, якими вони є, і не намагаєтесь змінити.

Реакції на події – адекватна і проактивна. Ви реагуєте на події відповідно до величини, адекватно. І також реагуєте проактивно, не реактивно.

Приватні кордони. Людина вміє будувати власні кордони, може сказати ні, знає, що для неї добре, а

що – ні, і поважає кордони інших.

Життя в теперішньому. Людина не провалюється в минуле. І не живе надмірними фантазіями про майбутнє.

Усвідомленість. Людина добре розуміє реальність. Досягнення можна вважати, коли в будь-який момент людина здатна «натиснути на паузу» і поглянути на себе, дати оцінку власним емоціям і почуттям, незважаючи на їх найширший спектр.

Самодостатність. Вам не потрібен хтось, щоб ви могли почуватися наповнено і гармонійно.

Активний розвиток. Це не навичка, а скоріше, загальний напрям людини. Тобто людина взяла відповідальність за себе і йде своїм шляхом, росте і розвивається.

Володимир БАГЕНКО.

ЗАХИСТ ТРАДИЦІЙНИХ ЦІННОСТЕЙ ЧИ ТРАДИЦІЙНЕ НАСИЛЬСТВО?

У ніч на 21 вересня, у день, який Організація Об'єднаних Націй проголосила Міжнародним днем миру, росія завдала потужного удару крилатими ракетами по Україні. На жаль, ці невибіркові атаки влучили в численні цивільні райони та об'єкти критичної інфраструктури, спричинивши руйнування десятків будівель, відключення електроенергії та води для десятків тисяч людей, а також поранення десятків цивільних осіб...

Хоча мир – це те, чого прагнуть усі люди, дії росії в цей день не могли бути більш демонічними. Запуск 43 крилатих ракет демонструє повну відсутність поваги до спільних

цінностей миру, співчуття та людської гідності, які покликаний пропагувати Міжнародний день миру...

Замість того, щоб приєднатися до глобальних

закликів до миру, припинення насильства та зупинення війни, російське керівництво вирішило обрушити з неба дощ смерті й руйнації...

Їх цинічний напад у день, призначений для вшанування ненасильства та порозуміння між народами, – це насмішка, а не захист традиційних християнських цінностей.

Хоча росіяни стверджують, що захищають традиційні християнські цінності, віру і мораль, терор, який сиплеться здалеку і наражає на небезпеку мільйони цивільних осіб, не відповідає жодним справжнім принципам християнської віри чи етики.

Жодні апеляції до християнських цінностей не можуть виправдати такої свідомої зневаги до людського життя. Якщо росія прагне миру, її лідери повинні негайно припинити ці безглузді удари і повернутися до переговорів без попередніх умов...

Але якщо більшість керівників Церков і семінарій в росії мовчить, відмовляючись засуджувати, а багато хто з них навіть публічно підтримує так звану «спеціальну військову операцію», то немає ніякої надії на звернення до російського керівництва й уряду.

Тарас ДЯТЛИК.

ЧИМ ЛЮДИНА ВІДРІЗНЯЄТЬСЯ ВІД ТВАРИН?

Наявність усвідомленої волі – радикальна відмінність людини від всього матеріального світу. А які ще атрибути відрізняють її від тварин? Ось основні з них.

Абстрактне мислення

Багато тварин кмітливі. Одні – більшою мірою, інші – меншою. Якось провели такий експеримент: у великій кімнаті поставили стіл заввишки з півметра, який займав майже весь її простір. Лише уздовж стін залишався невеликий прохід, яким вільно міг бігати собака, німецька вівчарка. Щоразу, коли експериментатор котив по столу м'ячик, собака тут же підбігав до місця, куди той повинен був прикотитися. Завдання ускладнили – м'яч стали катати під столом, щоб собака бачив кидок, але не бачив м'яча. Результат не змінився – собака знову біг правильно, «програховуючи» його траєкторію. Ступінь вищої нервової діяльності у тварин дійсно гідний захоплення. Однак, на відміну від собаки, ми з вами щойно провели цей експеримент без столу, без м'яча і навіть без собаки – у своїй уяві. У цьому і полягає здатність мислити абстрактно, без безпосередньої прив'язки до спостережуваних предметів та обставин.

Творчі здібності

Багато тварин здатні до творчої праці, наприклад – зводять дивовижні житла. Але роблять вони це відповідно до закладеної в них поведінкової програми, інстинкту. Людина ж постійно створює щось таке, чого раніше не існувало. Причому не

обов'язково щось цінне, прагматичне, як, скажімо, будинок чи табурет. Архітектура, живопис, скульптура, музика, танець, будь-які види справжньої творчості завжди слугують єдиній меті – самовираженню автора. Людина створена за подобою Творця і тому не може не творити. Той, хто віртуозно відтворює художні вироби, але при цьому не відображає в них себе, може прославитися як прекрасний ремісник і навіть заробити на цьому деякий капітал. Але справжній художник ніколи не зробить двох однакових творів, навіть на межі бідності.

Мовні здібності

Тварини обмінюються сигналами. Під керівництвом людини окремі з них здатні освоїти невеликий лексикон. Але він ніколи не виходить за межі конкретних (тобто пов'язаних із предметами) понять. Про граматичні

конструкції («я, було, пішов») або рекурсії («Бобик вирішив, що Тузик вважає, що Шарик помиляється») мова не йде зовсім. І це ми ще не говорили про аналогії, алегорії і тим більше не зачіпали сферу поезії.

Людина ж за допомогою мови здатна не тільки передавати абстрактні ідеї (такі, як «осіяння», «перпендикуляр», «вічність», «порятунок») або повідомляти факти, але й описувати почуття, запахи, смакові відчуття, емоційні переживання. Більше того, мовна комунікація допомагає людині пізнавати Бога.

«Віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Римлян 10:17). Бог-Слово відкривається через Своє Слово, і ми за допомогою слова проповідуємо Його.

Громадський характер

Людина немислима поза сукупністю відносин. Але громадський

характер людини не зводиться до набору запрограмованих рольових функцій, як у соціальних тварин, скажімо, мурах або бджіл. Для людини важливо належати комусь іншому. Їй недобре самій.

Господарські навички

Ця характеристика пов'язана з виконанням екологічного (культурного) мандату і є непереможною проблемою для еволюціоністів. Якби людина розвинулася з тварини в результаті природного відбору шляхом виживання найбільш пристосованих, вона мала би демонструвати найвищий ступінь пристосованості до довкілля. Але людина взагалі не пристосовується до довкілля – вона завжди пристосовує довкілля під себе. Тварини, коли виявляються нездатними пристосуватися, гинуть. Людина ж цілеспрямовано перетворює довкілля, у результаті чого вміє існувати і працювати в середовищах, природним чином абсолютні непридатних для її існування, – від океанських глибин до космічного простору.

Естетичне почуття

Маркетологи знають – із відносно рівноцінних товарів на магазинній полиці людина вибере той, у якого краща упаковка. Хоча всередині упаковки – те саме, а саму упаковку людина розірве і викине. Від цього, знову ж таки, немає ніякої прагматичної користі. Але потяг до краси закладений в людині як в образі Божому. Творець – великий Художник. «Усе Він прегарним зробив свого часу і вічність заклад в їй у серце» (Екклезіяста 3:11).

Здатність розрізняти і створювати прекрасне – це один Божий дар, даний людині для виконання її

призначення.

Правова свідомість

Творець наділив людину невід'ємними правами, і людина гостро відчуває, коли порушуються її права на свободу, щастя, власність, на недоторканність житла, на безпеку тощо.

Моральна свідомість

Людині дана здатність розрізняти добро і зло. Чинячи як краще, вона знає: насправді треба було вчинити як правильно. Відповідність людських законів абсолютним і незмінним нормам Божої доброти слугує не тільки надійним критерієм їх справедливості, а й необхідною умовою благоденства народу.

Релігійне мислення

Тільки людина здатна перебувати в спілкуванні зі своїм Творцем, поклонятися Йому, прагнути до найвищих цінностей. Як казав великий французький мислитель Блез Паскаль (1623-1662), у серці людини є нескінченна порожнеча, яку та постійно намагається чимось заповнити, «і все без пуття, бо нескінченну порожнечу може заповнити лише щось нескінченне і незмінне, тобто Господь Бог».

Гріх і образ Божий

Проте особистість людини (лат. Individuum) нероздільна, як нероздільні людська і божественна природа у Христі. І подібно до того, як Отець, Син, і Дух Святий спільно являють повноту Єдиної Божественної Сутності, всі аспекти людської особистості, створені за Його подобою, сукупно являють повноту Його природи.

slovoproslovo.info

СУМНІВИ ЩОДО ЗАГРОБНОГО ЖИТТЯ

«А один із розп'ятих злочинників став зневажати Його й говорити: Чи Ти не Христос? То спаси Себе й нас! Обізвався ж той другий, і докоряв йому, кажучи: Чи не боїшся ти Бога, коли й сам на те саме засуджений? Але ми справедливо засуджені, і належну за плату за вчинки свої беремо, Цей же жадного зла не вчинив. І сказав до Ісуса: Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє! І промовив до нього Ісус: Поправді кажу тобі: ти будеш зо Мною сьогодні в раю!» (Луки 23:39-43).

Віра в загробне життя – вагома проблема для багатьох людей і навіть для деяких християн. А без такої віри нами часто опановує страх невідомого. Св. Тереза з Лізьє, французька монахиня-кармелітка, яку називали «Маленькою квіткою», боролася саме з цим страхом, стоячи на порозі смерті. Хоча Тереза увесь час вірила в Бога, перед лицем смертельної недуги її мучили великі сумніви щодо загробного життя. «Якби ти тільки знала, в яку темін я поринула», – промовила вона до однієї з сестер у своїй кармелітській спільноті.

І це не дивує. До всіх приходять сумніви, пов'язані з духовним життям. У такі хвилини ми думаємо: що чекає мене після смерті? Та ми маємо надію – вона у слові Ісуса, промовленому з хреста. Ісус обіцяє надію на загробне життя людині, яку традиційно називають «добрим розбійником».

Ісус згадає тут про загробне життя не вперше. У Євангелії від Івана, якраз перед тим, коли Ісус воскрешає Лазаря з мертвих, Він каже до Марти, сестри померлого чоловіка: «І кожен, хто живе та хто вірує в Мене, повіки не вмере» (Івана 11:26). Пізніше, на Таємній вечері, готуючись покинути Своїх учнів, Ісус каже: «Багато осель у домі Мого Отця; а коли б то не так, то сказав би Я вам, що йду приготувати місце

для вас?» (Івана 14:2).

Ісус, Який стикався з людськими сумнівами за Свого життя, розуміє нас. І в цій обітниці нас переконує насамперед те, що промовляє її Сам Ісус. А Він ніколи не обманує.

До речі, у словах, промовлених із хреста, Ісус єдиний раз вживає слово «рай». Він відповідає розбійнику, який, звернувши увагу, називає його Господом. Вмираючи людською смертю, Бог обявляє, що Він нам приготував. З хреста Ісус розповідає розбійникові і нам, яке майбутнє чекає на нас. Навіть у смертних муках Він дарує чоловікові свого роду духовне зцілення. Тож одним з останніх актів Ісуса перед Його земною смертю є зцілення. «Не тривожся, – каже Він, – небеса є».

І тут ми мусимо спіймати Ісуса на слові.

А згодом, у неділю Пасхи, Ісус вчинив щось іще більше. Він не просто розповів про вічне життя; Він показав його нам. У неділю Пасхи, у день Воскресіння, Ісус показує майбутнє, яке приготував для нас Бог.

Він – Перший із багатьох

Св. ап. Павло в Першому посланні до коринтян каже, що Ісус – «Первісток серед покійних»

(1 Коринтян 15:20). Що це означає? У ті дні «первістками» називали перші зерна, плоди та інший врожай, які приносили в жертву Богові як дяку за Божу вірність. Євреї мали приносити Богові першого снопа, зжатого в день після пасхальної суботи (див. Левит 23:9-14). Опісля збирали решту врожаю. Павло використовує термін «первісток», щоб підкреслити певність воскресіння. Христос, Який воскрес із мертвих, першим покликаний до вічного життя; після Нього підуть усі, хто вірить у Нього. Ми підемо услід за Ним у живня.

Коли люди в Палестині I століття зустріли Ісуса, вони зустріли Царство Боже, зустріли те, що Бог замислив для нас. Коли недужі зустрічали Його, вони виліковувалися від своїх недуг. Коли глухі зустрічали Його, до них вертався слух. Коли криві зустрічали Його, вони починали ходити. Коли вбогі зустрічали Його, вони чули проповідь про Добру Новину. Коли вигнанці зустрічали Його, вони поверталися до спільноти. Коли грішники зустрічали Його, вони діставали прощення.

Зустріти Ісуса – означає зустріти Царство Боже. Зустріти повноту того, що приготував нам Бог: вічне життя.

Тож ми маємо Ісусове слово, яке каже нам про загробне життя, і маємо воскресіння, яке підтверджує його. Та є ще один аспект питання, пов'язаного з загробним життям.

Стосунки любові

Почнімо з фундаментальної істини: Бог має стосунки любові з вами. У момент вашого зачаття Бог запросив вас до стосунків, і відтоді це виявлялося численними способами. Ці стосунки проявляються в ключові моменти, коли Бог видається настільки близьким, що ви майже торкаєтесь Його: наприклад, коли ви дивитесь на обличчя новонародженої дитини і не можете повірити, яка величезна любов переповнює вас, коли ви бачите схід сонця, і вас приголомшує краса творіння, або коли чуєте знайомий гімн, який зворушує вас до сліз. Ті стосунки виявляються також у звичайні буденні моменти, що дають змогу усвідомити Божу присутність: коли хтось каже вам добре слово у хвилину болю, коли перший теплий вітерець віє навесні після безкінечної зими, коли ви чуєте рядок з Євангелій, що розтинає вам серце, як стріла.

Озираючись на своє життя й роздумуючи над цими хвилинами, ви можете бачити присутність Божу. Це знаки того, що Бог має любовні стосунки з вами.

Ось у чому суть: навіщо Богові взагалі руйнувати любовні стосунки з вами? Це не має сенсу. Чи може щось настільки мале, як смерть, зруйнувати наші стосунки?

Зовсім ні! За словами св. ап. Павла, навіть смерть не може відлучити нас від любові Божої (див. Римлян 8:38-39). Ті стосунки триватимуть так само, як і наші стосунки з тими, хто вже покинув нас.

Як міг би Бог зруйнувати таку любов? Наші приятелі і сім'я одного дня воз'єднуються з нами – у тому місці, яке Бог приготував для нас. Бог ніколи не зруйнує любові і не зруйнує взаємин любові, які Бог має з нами або які ми маємо одне з одним.

Ми молимося про те, що одного дня будемо з Ісусом у раю. Ми маємо Ісусове слово. Маємо Великдень як доказ. І знаємо, що Бог ніколи не зруйнує взаємин любові, які Він має з нами.

І одного дня, як і добрий розбійник, ми побачимо, що це все – правда.

БОЖИЙ ПОРЯДОК ДЛЯ СІМ'Ї

Я багато разів переконувався: якщо хочеш довго користуватися придбаною річчю, частіше зазирай в інструкцію. Те саме стосується і людського життя, щоправда, в цьому разі інструкцією слугуватиме Слово Боже. Що ж говорить Біблія про роль чоловіка в сім'ї?

Перше подружжя було рівноправним – такими їх створив Бог. Але початкове рівноправ'я між чоловіком і жінкою спотворилося гріхопадінням. У Божому проклятті прозвучало, що чоловік «буде панувати». Замість рівноправ'я люди отримали панування одне над одним.

Варто визнати, що чоловіки досить часто неправильно пояснювали Боже прокляття, виправдовуючи свій деспотизм над жінками, чого Господь ніколи не дозволяв робити. І саме Ісус Христос Своім вченням і ставленням повернув жінці той статус, який мав для неї Бог.

Рівноправні, але різні

Чоловіки й жінки перед Богом мають однакові права, але неоднакове призначення. Апостол Павло пише: «Хочу ж я, щоб ви знали, що всякому чоловікові голова Христос, а жінці голова чоловік, голова ж Христові Бог» (1 Коринтян 11:3). Господь Бог встановив певний порядок для подружнього життя, вказавши, що саме чоловік є головою і несе відповідальність за сім'ю, дружину та дітей.

А жінці Бог дав інше призначення – бути помічницею. І це зовсім не приниження, оскільки Господь також є помічником людині. У Посланні до євреїв написано: «Тому то ми сміливо говоримо: Господь мені помічник, і я не злякаюся нікого: що зробить людина мені?». Якщо жінка перестане брати відповідальність на себе й почне виконувати функцію, яку передбачив для неї Бог, тоді її чоловік автоматично почне проявляти риси глави сім'ї.

Тож для гармонії в родині потрібні дві прості речі: дружині – визнати

чоловіка головою, а чоловікові – любити жінку як самого себе.

Існують конкретні способи прояву ніжних почуттів у сім'ї – дотик, слова тощо.

Дотик

Учені виявили, що коли люди торкаються одне одного руками, то рівень гемоглобіну у крові підвищується, а тканини отримують більше кисню. У результаті люди стають багаторішніми та життєрадісними.

Психологи доводять, що дітей потрібно обіймати не менше чотирьох разів на день. Це їм потрібно для виживання. А скільки ще потрібно, щоб вони почувалися любленими та повноцінними?

Шановні батьки, знаходьте час для того, щоб пригортати дітей, гладити. Таким чином ви проявите любов і піклування.

Слова

Пригадайте, як часто дитя підбігало і, зазираючи в очі, запитувало: «Тату, ти любиш мене?». Ще згадайте, коли ви самі, міцно притиснувши сина до грудей, казали: «Я люблю тебе». Вважаєте, що це зайве? Помиляєтесь! Знову ж таки, за даними досліджень, більшість дітей почувуються особливими саме тоді, коли батьки ними захоплюються або кажуть, що люблять їх.

Вірність

У Біблії написано: «Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, і стануть вони одним тілом». Христос

сказав: «Тож що Бог спарував, людина нехай не розлучує!».

Подружнє життя має бути відображенням Бога на землі. Господь, як нам відомо, – Триєдиний. Три Особи: Бог-Отець, Бог-Син і Бог-Дух Святий мають одну божественну природу. А в подружньому житті двоє стають одним тілом.

Подружня зрада, як би не коментували це явище сучасні філософи, – це елементарна руйнація союзу, автором якого є Бог. «Хіба ви не знаєте, – пише апостол Павло, – що той, хто злучується з розпусницею, стає одним тілом із нею? Бо каже: Обидва ви будете тілом одним».

Можете уявити подібне? Але це факт, – той, хто злучується з розпусницею, стає одним тілом із нею».

Чому занепадають цивілізації та держави, руйнуються економічні системи та припиняють свою діяльність могутні компанії? Виявляється, саме через руйнування сім'ї. Господь сказав: «Хто вірний в найменшому, і в великому вірний; і хто несправедливий в найменшому, і в великому несправедливий». Подружня вірність – це вірність у малому. Якщо чоловік зраджує свою дружину, зовсім не виключено, що він також може зрадити і колектив, яким керує.

Шановний читачу, ваша подружня вірність – це те мале, на що очікує Господь. І якщо ви виявите несправедливим у цьому відношенні, навіть не думайте, що зможете досягти успіху в іншій сфері.

У Біблії міститься ще один досить важливий принцип. У Посланні до галатів написано: «Не обманюйтеся,

Бог осміяний бути не може». Спеціалісти довели, що існує певна закономірність: якщо батьки зраджують одне одного, то їхні діти в майбутньому чинитимуть так само. Сумно чути таке. Але Господь Бог не залишає нас в безвиході. Навіть у найскрутніших ситуаціях Він пропонує свою пораду і допомогу.

По-перше, Він радить проявити вірність у малому: віддати своє життя в Бога цієї вірності можна дотриматися навіть під час довготривалої розлуки. Зведені на біблійному фундаменті сімейні стосунки послужать зразком для дітей. А це, у свою чергу, стане міцною опорою для суспільства.

Дисципліна

Спеціалісти в галузі сімейного життя неодноразово заявляли, що діти буквально благають батьків про встановлення певних обмежень.

У США один науковець досліджував психологію 16-17-річних юнаків, які мали проблеми із законом. Протягом року він особисто зустрівся з тисячею правопорушників і кожному ставив одне й те ж питання: «Якби ти мав можливість знову народитися у своїй сім'ї та розпочати все спочатку, яку б одну пораду дав батькам перед своїм народженням?». Майже 100% респондентів відповіли однаково: «Я попросив би тата і маму, щоб їхні слова означали «ні», коли вони кажуть «ні». Виявляється, найбільшим розчаруванням цих дітей була можливість переступити межу дозволеного, і їм нічого за це не було. Діти завжди намагалися перевірити межу. Перше те, що батьки самі переміщали ці рамки, щоб не ображати дітей.

Встановіть дітям певні рамки, які будуть стабільними у вашому житті. Пам'ятайте: якщо це розумні обмеження, метою яких є виховати дітей

справжніми людьми, то згодом вони можуть перерости в добрі традиції для всього вашого роду.

Вчені доводять, що коли у процесі виховання батько та мати рухаються в одному напрямку, то 72% дітей у дорослому віці переймають їхню систему цінностей. Якщо дитину виховує лише батько, то 54% дітей успадкують його цінності, а якщо в сім'ї лише мама, то таких всього 15%. Виявляється, вплив матері зберігається до 11 років, а якщо виховання займається тато – то до 17. Таким чином чоловік і жінка потрібні одне одному. Якщо виховуєте дитину самі, то намагайтеся підтримувати дружні стосунки із сім'єю, де є хороший батько чи матір, аби ваша дитина мала гарний приклад для свого життя.

Міркуючи про дисципліну, не можна оминати такої речі, як покарання. У Слові Божому написано: «Бог Господь, кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає! Коли терпите кару, то робіть Бог вам, як синам. Хіба є такий син, що батько його не карає?».

Виявляється, що покарання – це риса, яка притаманна справжньому батькові. Дисципліна мусить бути необхідним елементом будь-якого виховання. Але проявлятися вона повинна з любов'ю, і лише в такому разі буде корисною. Без любові дисципліна перетворюється на тиранію. І навпаки: розумна дисципліна підтримує теплі стосунки між батьками та дітьми. Навіть коли відбулося покарання, необхідно проявити до дитини ніжність, зціляючи таким чином отримані рани.

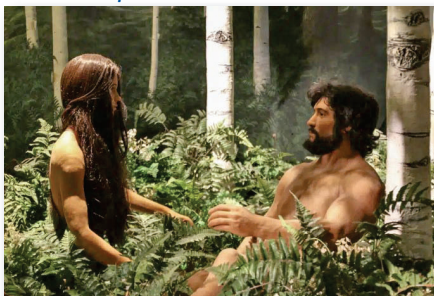
Звичайно, бути справжнім батьком нелегко, але це можливо, якщо станеш Божою дитиною і прагнутимеш схожості з Небесним Отцем. Біблія говорить: аби стати членом Божої сім'ї, необхідно повірити в Ісуса Христа як у Свого Спасителя. Написано: «А всім, що Його (тобто Христа) прийняли, їм владу дано дітьми Божими стати, тим, що вірять у Ймення Його, що не з крові, ані з пожадливого тіла, ані з пожадливого мужа, але народились від Бога» (Івана 1:12).

Чи не бажаєш, шановний читачу, отримати нове життя?

Олександр ЧМУТ.

СТВОРЕНІ, ЩОБ СПІВАТИ

Співати, напевно, люблять всі. Не всі, правда, вміють це робити, але багатьом це не заважає вважатися зірками естради. Інші ж, вміючи співати, дозволяють це собі лише в душі, коли впевнені, що їх ніхто не чує. Чи варто співати про те, про що не варто говорити? Якщо нам нічого заспівати, чи є нам що сказати?

Чому люди співають? Чим більше я замислююся над цим, тим більше переконуюся: таке наше призначення – людина створена, щоб співати. Ми співаємо, коли нам радісно, і коли сумно – теж співаємо. Щось у нас вимагає, щоб ми вилили свої почуття в співі. Але навіть слухаючи радісні пісні, ми часом пускаємо сльозу. Чому? Цього неможливо пояснити – пісня виражає щось, чого не передати словами.

Моя версія така: людина створена, щоб співати. Більше того, ми почали говорити лише тому, що роззучилися співати, і стали говорити прозу лише тому, що роззучилися говорити віршами. Це – історичний факт. Перша відома нам промова людини, була саме піснею (Буття 2:23). Звучала вона приблизно так:

Це – кістка від кістки моєї! Ша-ла-ла!
Це – плоть від плоті моєї! Ша-ла-ла!
Назветься вона дружиною,
Тому що взята від чоловіка!

Втім, за «ша-ла-ла» я не ручаюся. Можливо, у ті часи пісенний захват висловлювався іншими звукосполученнями. Але рима «дружина – від чоловіка», втрачена в перекладі, там дійсно була. Однак потрібно взяти до уваги, що, по-перше, це чистої води імпровізація, а по-друге, виконує її закоханий чоловік. А чоловіки, коли закохуються, іноді втрачають розум. І боюся, це – теж божественний промисел: раз – і мозок відключився! Інакше хто, перебуваючи при здоровому розумі й твердій пам'яті, взяв би на себе таку відповідальність – створювати сім'ю?

У пісні ми висловлюємо те, що найдорожче нашому серцю. Те, про що нам «не байдуже», чого просто словами не висловити. Щось дуже дороге. Що в сухій прозі позначається словом «цінності».

У минулі часи, коли з усіх гучномовців лилися бравурні маршові пісні про любов радянського народу до комуністичної партії, ми при всякій нагоді тікали в ліси і там, сидючи біля багаття, безперервно співали охриплими голосами під три акорди гітари,

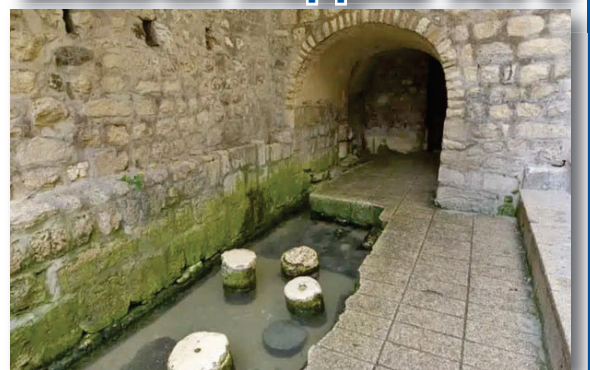
яка не піддавалася налаштуванню, про те, що нас дійсно хвилювало. Про те, про що дійсно варто було співати: про справжню дружбу, про міцне кохання і про довгу розлуку, про безкомпромісну вірність і про непохитну стійкість, про те, що ж це означає – «бути справжнім». Про все, що було гідне пісні. Лише пізніше деякі з нас пізнали Того, Чие відображення ми, самі того не підозрюючи, шукали в цих піснях, Того, Хто дійсно гідний, щоб про Нього співати. Дізналися про Христа.

«Нова епоха» пройшла. Сьогодні політичні гімни – рідкість. З динаміків і навушників летить потік звуків, в яких людина оспівує «природні» цінності – себе саму, свої бажання, свої очікування отримати щось від свого «партнера». Ми завжди співаємо про те, що підносимо. Я мислю, отже, я мислю про себе. Співаю, отже, – співаю про себе ж. Людина як і раніше не може жити без пісні, але вкрай рідко знаходить те, що потрібно оспівувати.

Чому люди співають? Глибоко в серці ми відчуваємо, що співати – наше призначення. Але чим ближче нам те, про що співає світ (а що нам ближче, ніж ми самі?), тим важче розпізнати, Хто і навіщо нас до цього наперед приготував. Тому-то Писання і нагадує нам: «Наповняйтесь Духом, повчаючи самих себе псалмами, урочистими та духовними піснями, співаючи і прославляючи у ваших серцях Господа» (Ефесян 5:19).

Сергій ГОЛОВІН.

ВІДКОПАНО СХОДИ, ЯКИМИ ХОДИВ ІСУС

Археологи та робітники в Ізраїлі розкопали вісім сходинок біля Сілоамської купелі в рамках великого проекту, який вперше за багато століть відкриє камені, по яких колись ходили Ісус, а також чоловіки й жінки зі Святого Письма.

Купіль була побудована близько 2700 років тому за часів правління царя Єзекії (2 Царів 20:20). Вавилоняни зруйнували її близько 600 р. до н.е., перш ніж вона була відновлена, як записано в Книзі Неемії.

У християнстві вона найбільш відома як місце, де Ісус зцілив сліпого (Івана

9). В Івана 9:7 читаємо, що Ісус сказав сліпому: «Піди, вмийся в ставку Сілоам». Далі сказано: «Тож пішов той і вмийся, і вернувся видючим...»

За останні тижні розкопок виявили вісім додаткових сходинок, яких не бачили століттями.

christianheadlines.com.

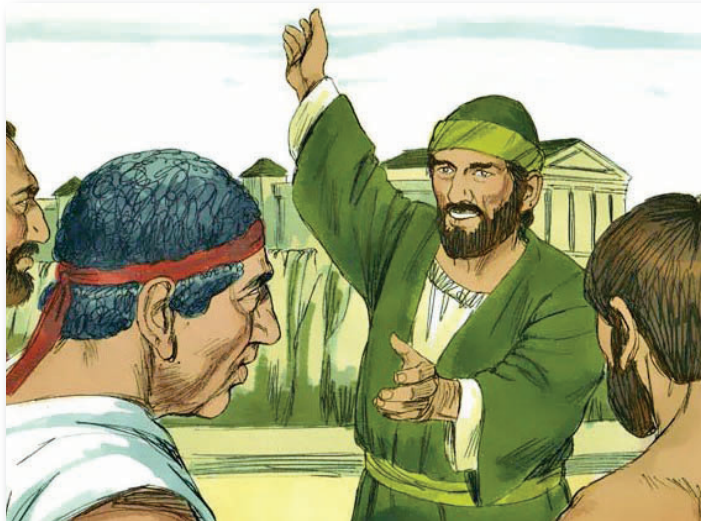

ЗВІДКИ, ЧОМУ І КУДИ

«Звідки я?», «Чому я тут?», «Куди я йду?» Ці питання – серед найважливіших, які постають перед людиною. Наука намагається відповісти на перше питання, філософія б'ється над другим, і тільки християнство переконливо відповідає на всі три питання.

У проповіді Павла в ареопагу (Дії 17) даються ясні відповіді небес на складні питання людства. Ця проповідь вмістилася лише в десять віршів, і прочитати її можна менш ніж за дві хвилини; але це одна з найбільших проповідей, які коли-небудь вимовляла смертна людина.

«Тоді Павло став посередіні ареопагу й промовив: Мужі атенські! Із усього я бачу, що ви дуже побожні. Бо, проходячи та оглядаючи святощі ваші, я знайшов також жертівника, що на ньому написано: Незнаному Богові. Ось Того, Кого навмання ви шануєте, Того я проповідую вам. Бог, що створив світ і все, що в ньому, будши Господом неба й землі, проживає не в храмах, рукою збудованих, і Він не вимагає служіння рук людських, ніби в чомусь Він мав би потребу, бо Сам дає всім і життя, і дихання, і все. І весь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх, щоб Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас. Бо ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо, як і деякі з ваших поетів казали: Навіть рід ми Його! Отож, будши Божим тим родом, не повинні ми думати, що Божество подібне до золота, або срібла, чи до каменю, твору мистецтва чи людської вигадки. Не вважаючи ж на часи невідомости, Бог ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися, бо Він визначив день, коли хоче судити поправді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив, і Він подав доказа всім, із мертвих Його воскресивши» (Дії 17:22-31).

ними з Писання», як зробив це в синагозі в Солуні (17:2), оскільки його слухачі не знають Слова Божого. Завжди слід починати з того, що слухачам близьке. Зустрівши жінку біля колодязя, Ісус заговорив з нею про воду – живу воду (Ів. 4:10). Коли ж Павло зустрівся із самозваними шукачами істини, він заговорив про істину – істину про Бога і людину.

«Тоді Павло став посередіні ареопагу й промовив: Мужі атенські! Із усього я бачу, що ви дуже побожні» (в. 22). Фразу «дуже побожні» перекладене складне грецьке слово, яке буквально означає «ті, що бояться бісів» (тобто ті, хто схиляється перед бісами). Слово «біси» для Павлових слухачів не обов'язково мало такий негативний відтінок, як для нас; греки поклонялися бісам. Оскільки в їхньому місті було повнісінько ідолів, що втілювали цих бісів, то вони, напевно, не сприйняли цю заяву ні як комплімент, ні як критику, а просто як констатацію факту.

Павло пояснив, що він мав на увазі: «Бо, проходячи та оглядаючи святощі ваші, я знайшов також жертівника, що на ньому написано:

Незаному Богові» (в. 23). Світські історики відмічають, що вівтарі невідомим божествам не були рідкістю в тій місцевості.

Існують різні думки про походження таких вівтарів. Ось одна з них: коли вівтар довгий час не використовувався, первинний напис втрачався, і замість нього на вівтарі робили інший напис: «Невідомому богові або богам».

Найпростіше пояснення виникнення вівтаря може бути наступним: сумлінний ідопоклонник так боявся прогнівити якогось бога, якому він випадково – через незнання – не вклонився, що вирішив не ризикувати і спорудив вівтар невідомому богові. Яким би не було походження вівтаря, він ідеально підійшов цілям Павла. Його звинуватили в тому, що він проповідує «про чужих богів» (в. 18) – ось він і покаже, що благовістив про Бога, Чиє існування афіняни визнавали, але про Кого нічого не знали. «Ось Того, Кого навмання ви шануєте, Того я проповідую вам» (в. 23).

Слова «не знали», «навмання» тощо утворені в оригіналі від грецького слова «агносто». Це слово складне – складається з негативної приставки «а» і іменника «гносис» – «знання». Звідси «незнання». Фактично, Павло сказав: «Послухайте мене, і ви дізнаєтеся про Бога, Який вам невідомий».

Що робив Бог

Зверніть увагу, що Павло, розмовляючи з людьми, які мали вкрай приблизне уявлення про Бога, почав говорити не про Ісуса, а про Бога. Усі помилкові релігії у світі засновані на помилковому уявленні про Бога. Пам'ятайте: потрібно починати з того рівня, на якому перебувають люди, а не з того, на якому вам би хотілося їх бачити.

Павло почав не з філософствування про існування Бога. Більшість людей, подібно до афінян, вірять у щось, зване «богом». Павло почав свою проповідь з того, з чого починається Старий Заповіт (Бут. 1:1) – зі слів про Бога, Який «створив світ і все, що в ньому» (в. 24).

Павлові слова примушують згадати такі прекрасні видовища, як грандіозний Великий Каньйон, величні швейцарські Альпи, вражаючу скелю Аерс в Австралії, шовкову зелень Шотландії, неймовірний захід сонця на Гаваях, пишність зоряних ночей на будь-якому континенті.

Павло говорив, що не вони створили Бога, а Бог створив їх; не вони створили Богу дім, а Він створив дім для них – цю землю. Його слова спростовували матеріалістичну концепцію епікурейців про те, що початок існуванню цього світу поклато випадкове зіткнення атомів.

Будь-яке правильне розуміння сенсу життя має починатися з розуміння і визнання Творця. Тому сатана продовжує масовану атаку проти концепції особового творіння, і тому треба твердо протистояти брехні диявола про те, що слово появою ми зобов'язані випадку!

Потім Павло перейшов до розповіді про те, Який це Бог: «Бог, що створив світ і все, що в ньому, будши Господом неба й землі, проживає не в храмах, рукою збудованих, і Він не вимагає служіння рук людських, ніби в чомусь

Він мав би потребу» (в. 24-25). Павла оточувала безліч язичницьких храмів. Неповдалі височів храм Зевса – найбільший із колісь зведених храмів. Внизу простягалася міська площа – агора, навколо якої тіснилися ідоли і храми. Вгорі прямував у небо Акрополь з більш ніж сорока храмами, серед яких – незрівнянний Парфенон. Але Богу не потрібні храми – навіть найкрасивіші. На відміну від безживних, безпорадних ідолів, що наслідують ці храми, Бог не потребував служіння афінян; навпаки, це вони потребували Його допомоги!

Павло перейшов від загального до окремого. Оскільки усе створив Бог, це означає, що Він створив і нас: «Сам дає всім і життя, і дихання, і все» (в. 25). Спочатку Він дає нам життя; потім забезпечує продовження життя, даючи нам дихання; більше того, Він забезпечує нас «усім», що підтримує життя.

Якою мірою ви потребуєте Бога? Вдихніть якомога глибше. Це Бог зробив так, що ви можете дихати, а без дихання ви б померли. Кожен ваш вдих – це дар Всевишнього!

Крім того, «весь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх» (в. 2). «З одного» мається на увазі Адам. Усіх нас створив Бог, у нас спільний Отець, і всі ми – брати! Усі ми – Боже творіння!

Бог і людина

Якщо у своїх попередніх висловлюваннях Павло критикував погляд греків на Бога, то тепер критиці піддався їх погляд на людину. Греки вважали себе унікальним народом, чий походження і статус абсолютно відрізнялися від інших. Вони ділили людство на дві категорії: «Греки і варвари». Яким ударом по національній гордості мало стати почуте – що Бог «весь людський рід з одного створив (а значить і греків), щоб замешкати всю поверхню землі».

Греки не були єдиними у своїй зарозумілості. Більшість етнічних груп вважали, що людство складається з «нас» і «їх». Юдеї, наприклад, ділили світ на «юдеїв і язичників». Римляни – на «громадян і негромадян». На жаль, такий упереджений поділ продовжує існувати серед тих, хто не знає, що Ісус зруйнував бар'єри між людьми (Еф. 2:14), щоб ми всі могли бути «один у Христі Ісусі» (Гал. 3:26-28). Світ ділиться тільки на дві дійсно важливі категорії: ті, хто «в Христі», і ті, хто «поза Христом».

Заявивши, що Бог створив всіх людей з одного, Павло додає: «... і призначив окреслені доби й границі замешкання» (в. 26). Текст із Даниїла 2:21 добре доповнює ці слова: «І Він зміняє часи та пори року, скидає царів і настановляє царів, дає мудрість мудрим і пізнання розумним».

Іншими словами, усе у владі Божій. Він зумовлює не лише тривалість призначених пір року, але і тривалість правління царів. Він встановив не лише географічні межі, наприклад, за допомогою океанів і морів, але і політичні кордони держав. Бог не просто створив світ і віддалився від нього; Він завжди брав і продовжує брати активну участь у справах людських.

На пагорбі, де розміщувався ареопаг, були два білі камені. Під час суду обвинувач стояв на одному з них, а обвинувачений – на другому. Оскільки звук поширюється вгору, то камені були розташовані не на вершині пагорба, а на його схилі. Можна уявити, як Павло стоїть на одному з цих каменів або поряд із ним, готовий звернутися до афінянської інтелігенції.

З чого почати? Він не може почати з того, з чого почав у синагозі Антиохії Писидійської, – з огляду стосунків Бога з ізраїльським народом (13:17). Він не може навіть «говорити з

«дуже побожні» перекладене складне грецьке слово, яке буквально означає «ті, що бояться бісів» (тобто ті, хто схиляється перед бісами). Слово «біси» для Павлових слухачів не обов'язково мало такий негативний відтінок, як для нас; греки поклонялися бісам. Оскільки в їхньому місті було повнісінько ідолів, що втілювали цих бісів, то вони, напевно, не сприйняли цю заяву ні як комплімент, ні як критику, а просто як констатацію факту.

Павло пояснив, що він мав на увазі: «Бо, проходячи та оглядаючи святощі ваші, я знайшов також жертівника, що на ньому написано:

ПРО ВИГОРАННЯ

Бувають періоди, коли ми не можемо «світити» яскраво Божою любов'ю: чи то період, коли ми проходимо труднощі, чи ми просто втомлюємося.

Якщо ви відчуваєте, що ваше світло наче тьмяніє з кожним днем, цей допис – для вас.

Нехай ці поради підтримають вас і нагадають, що цей період закінчиться.

Бог не сердиться, якщо ви втомилися

Тому так само приходьте в Його присутність, говоріть із Ним, розповідайте про свої почуття та втому. Ви – людина, і Бог не засуджує вас за людські переживання. Але навпаки, підтримає.

«Він очеретини надломленої не доломить і гнота тліючого не погасить, буде суд видавати за правдою» (Ісаї 42:3).

Не беріть на себе забагато

Часто ми втомлюємося, тому що відчуваємо велику відповідальність за інших. Але цю роботу в серці робить Дух Святий, а не ми, тому довіряймо Богові. Наша відповідальність – показати іншим шлях до Ісуса.

«Він каже: «Загинулу вівцю відшукаю, а сполошену поверну, а поранену перев'яжу, а хвору зміцню, а ситу та сильну погублю, буду пасти

її правосуддям!»» (Єзекіїла 34:16).

Дозвольте Богу запалити вас

Наше світло йде не від нас самих, а від Бога. Попросіть Бога наповнити вас силами, підбадьорити. Пам'ятайте, що коли ви вигоріли, то це ще не кінець. У вас є невичерпне джерело енергії в Бозі!

«Ти світиш мого світильника, Господь Бог мій, освітлює Він мою темряву!» (Псалми 18:28).

@yesheisua.

ТРАГІЧНІ НАСЛІДКИ ВІЙНИ В УКРАЇНІ: В ООН ОПРИЛЮДНИЛИ НОВИЙ ЗВІТ ПРО КІЛЬКІСТЬ ЖЕРТВ АГРЕСІЇ РФ

Після початку повномасштабної війни Україна зазнала страшних наслідків для свого цивільного населення. Згідно з останнім звітом Управління Верховного комісара Організації Об'єднаних Націй з прав людини (УВКПЛ), вже загинуло понад 9,6 тисячі мирних жителів і більше 17,5 тисячі людей отримали поранення.

Ці страшні цифри включають в себе випадки загибелі та поранення серед цивільного населення в Україні після повномасштабного вторгнення росії з 24 лютого 2022 року. За даними УВКПЛ, протягом цього періоду зафіксовано 27 149 жертв серед цивільного населення України, з яких 9614 загинули, а 17 535 отримали поранення.

Під час перших десяти днів вересня цього року в Україні за фактами, що надійшли від Організації Об'єднаних Націй (ООН),

зафіксовано втрати серед цивільного населення, які становили 292 особи. 237 особи отримали поранення.

УВКПЛ вказує, що це лише ті випадки, які були офіційно зафіксовані, і справжні показники можуть бути відчутно вищими через те, що є затримка у зборі інформації з місць активних бойових дій і очікування підтвердження численних повідомлень, включаючи ті, що стосуються міст Маріуполя, Лисичанська, Попасної і Северодонецька.

espresso.tv.

ВІРУЮ

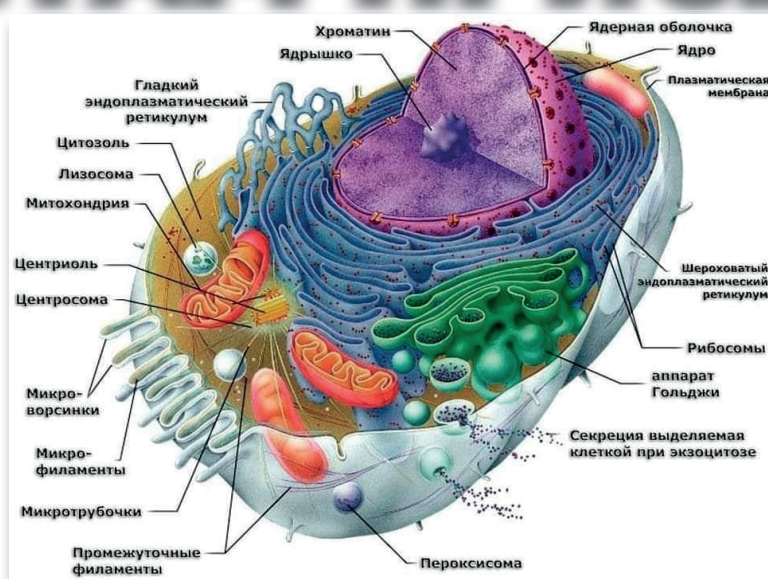

АТЕЇСТАМ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

Вчені по всьому світу наводять докази, що жива клітина не могла утворитися випадковим чином.

Справжнім потрясінням для наукового світу став виступ відомого професора філософії Ентоні Флю. Під тиском незаперечних фактів учений визнав, що атеїзм – це велика помилка.

Учений довгі роки був одним із стовпів наукового атеїзму. Десятиліттями Флю видавав книги та читав лекції, побудовані на тезі про те, що Бога немає. Проте з 2004 року ціла серія наукових відкриттів змусила великого вченого-атеїста змінити свої погляди. Флю публічно заявив, що помилявся і всесвіт не міг виникнути сам собою – його,

очевидно, створив хтось могутніший, ніж ми можемо собі уявити.

Флю, як і інші вчені-атеїсти був

переконаний, що колись, на початку часів, із мертвої матерії з'явилася перша жива матерія. Та сучасні

дані про будову молекули ДНК не заперечно свідчать, що вона не виникла сама по собі, а є чітко розробкою. Генетичний код і буквально енциклопедичні обсяги інформації, які зберігає молекула, спростовують можливість сліпого збігу.

Біологічне дослідження ДНК показало, що для виникнення життя потрібне воістину неймовірне поєднання безлічі різних факторів, а це, безсумнівно, веде до висновку про участь у всьому цьому Того, Хто здатний творити.

«Ці факти переконали мене в абсурдності теорії, яка стверджує, що перший живий організм виник із неживої матерії, а потім шляхом еволюції перетворився на витвір надзвичайної складності», – заявив Флю.

З ним згоден і британський біолог Френсіс Крик, який одним із перших описав спіральну структуру молекули ДНК.

«У світлі знань, доступних нам

сьогодні, єдиний висновок, до якого може прийти неупереджено мисляча людина, – це визнання того факту, що життя є результатом якогось чудового творіння, а інакше як пояснити напрочуд точну взаємодію величезної кількості факторів, необхідних для зародження життя та його розвитку...»

Американський біохімік Майкл Беке сказав: «За останні 50 років біохіміки розкрили безліч важливих таємниць людської клітини. Десятки тисяч людей присвятили своє життя лабораторним дослідженням, щоб розкрити ці секрети. Але всі зусилля, витрачені на вивчення живого організму, ясно показують один результат – творіння».

Яцек Завалков.

National Geographic.

ЗІПСОВАНІ ПОМИНКИ

Коли ми збираємося разом в ім'я Христа, на що це має бути схоже – на поминки чи на передчуття весілля?

На похорон до Лазаря Ісус запізнився на чотири дні. Коли сестри покійного, Марта й Марія, послали делегацію з повідомленням: «Той, кого Ти любиш, хворий», Ісус перебував у Зайорданні, за два дні пішого шляху від їхнього будинку. Отримавши трижовну звістку, Він ще на два дні залишився на тому місці. Коли ж нарешті прийшов до Віфінії, Лазар вже чотири дні як помер.

зустрічі на хмарах (1 Солунян 4:15-18).

Чого Ісус вже точно не зіпсував, то це весілля. І тут немає нічого дивного, адже шлюбний заповіт – наскрізна тема всього Писання. На самому початку Писання ми читаємо про шлюбний союз між чоловіком і жінкою, що відображає Божу природу єдності у множинності.

Наприкінці Писання – шлюбний бенкет Агнца, союз Христа і Церкви. Та й месіанське служіння Ісуса почалося з дива саме на весіллі.

У нашому житті повно поминок. Але Господь не залишає і не покидає нас. Він сумує з нами в наших скорботах, а ми серед скорбот радіємо Його радістю!

Ось і постає питання: коли ми збираємося разом в ім'я Христа, на що це повинно бути схожим – на поминки (за Воскреслим) чи на передчуття весілля?

Не поспішайте з відповіддю...

Сергій ГОЛОВІН.

Але навіть запізнившись на чотири дні, Ісус зіпсував своєму другові поминки! Так було і з сином вдови з Наїна (Луки 7:11-15), і з донькою начальника синагоги Яїра (Луки 8:41-42, 49-55). Ба більше, наші з вами поминки Він теж уже зіпсував! Бо «воскрес із мертвих, смертю смертю подолавши, і тим, хто в гробах, життя дарував». Яким би важким не був біль втрати, ми знаємо, що розлука тимчасова, у вічності ж ми будемо разом. У наших поминках – не тільки гіркота втрати, а й передчуття славної

ПОЛОВИНА УКРАЇНЦІВ ПОТРАПИЛА НА ГАЧОК ШАХРАЇВ У МЕРЕЖІ

Половина населення України стала жертвою онлайн-шахраїв, а 73% не впізнають «червоні прапорці» шахрайських схем, попереджає нове дослідження від Visa Stay Secure.

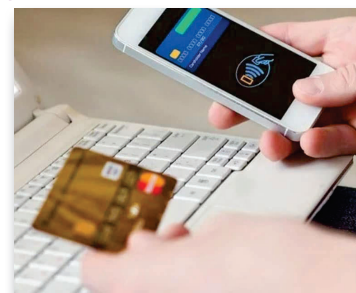
За результатами останнього дослідження Visa Stay Secure, семеро з десяти українців непокояться, аби їхні рідні або друзі не потрапили на шахрайські трюки. А 68% українців визнають, що їм складно виявити ознаки шахрайства в мережі.

Чарльз Лобо, керівник відділу ризиків Visa в Центральній та Східній Європі, коментує: «Враховуючи стрімкий ріст цифрових платежів, важливо, щоб люди розуміли механізми шахрайської діяльності».

Від Visa надійшли класифікації щодо типів повідомлень, які зазвичай є індикаторами шахрайської діяльності.

Маніпуляція поспішністю

Хакери часто використовують термін «терміново» для того, щоб заохотити людей до дії, як от клацання на лінк або відповіді на електронний лист. За даними дослідження, 27% українців можуть впасти на схеми, які включають повідомлення

про загрози безпеки, такі як витоки інформації чи крадіжка паролів. Ще 32% можуть бути обмануті повідомленнями від урядових органів.

«Гарні новини»

Половина опитаних була б готова виконати дії, якби повідомлення містило позитивну інформацію. Наприклад, 35%

українців перейшли би за посиланням або відповіли на лист, якби в ньому обіцяли фінансові переваги.

Ультиматуми та вимоги

Цікаво, що 35% респондентів відгукнулися би на повідомлення, яке вимагало би від них конкретних дій. Проте найобережніші українці щодо запитів на зміну паролів.

Згідно з дослідженням, навіть ті, хто вважає себе «обізнаним», часто попадаються на шахрайські трюки. Це включає в себе 54% «обізнаних» українців, які вірять «гарним новинам», та 42%, які відгукуються на «термінові дії». 85% опитаних вважають найбільш підозрілими повідомлення про зміну пароля.

Відзначимо, що менше половини українців перевіряють правильність електронної адреси відправника та логотипу компанії в повідомленнях. Це підкреслює необхідність бути насторожі та розуміти мову шахрайства для власної безпеки в цифровому світі.

pravda.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
УГРИНІВ,
вул. Козацька, 3
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ЯК НАРОСТИТИ ДУХОВНІ М'ЯЗИ БЛАГОВІСТУ

Благовість можна порівняти із заняттями спортом – він також вимагає практики та тренувань. Віра стає сильнішою, коли ми практикуємо її. Сильна віра – це активна віра.

Як і у спорті, у благовісті так само важливо залишатися постійним. Чим частіше ви відкладаєте все на потім, тим складніше зробити перший крок!

Ось як можна ставати сильнішим у благовісті вже сьогодні.

Моліться

Без стосунків із Богом благовість просто не має сенсу. Щодня проводьте час із Богом. Це може бути

прогулянка, спів, молитва на самоті або читання Біблії.

Дружіть

Ініціюйте спілкування з людьми навколо себе: на роботі, на навчанні тощо. У цьому також виявлятиметься віра – будьте для них другом, який їм покаже Христа.

Відповідайте

Де б ви не були, Дух Святий там із вами і робить Свою роботу. Просто будьте готовими відповісти на Його спонуку і засвідчити комусь про своє життя або заговорити про віру. Іноді ця спонука може бути просто звичайною думкою.

ВІРУЮ

№ 9 (296)
ВЕРЕСЕНЬ 2023 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування
Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.